

EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 18.10.2013
COM(2013) 733 final

2011/0195 (COD)

**KOMISSION TIEDONANTO
EUROOPAN PARLAMENTILLE**

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 294 artiklan 6 kohdan mukaisesti

**neuvoston vahvistamasta kannasta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen
antamiseksi yhteisestä kalastuspolitiikasta**

**KOMISSIION TIEDONANTO
EUROOPAN PARLAMENTILLE**

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 294 artiklan 6 kohdan mukaisesti

**neuvoston vahvistamasta kannasta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen
antamiseksi yhteisestä kalastuspolitiikasta**

Päivä, jona ehdotus on toimitettu Euroopan parlamentille ja neuvostolle (asiakirja KOM(2011) 425 lopullinen – 2011/0195 COD): 13. heinäkuuta 2011

Päivä, jona Euroopan talous- ja sosiaalikomitea on antanut lausuntonsa: 28. maaliskuuta 2012

Päivä, jona alueiden komitea on antanut lausuntonsa: 4. toukokuuta 2012

Päivä, jona Euroopan parlamentti on vahvistanut ensimmäisen käsittelyn kantansa: 6. helmikuuta 2013

Päivä, jona neuvoston kanta on vahvistettu: 17. lokakuuta 2013

2. KOMISSIION EHDOTUKSEN TAVOITE

Yhteisestä kalastuspolitiikasta annetun asetusehdotuksen yleisenä tavoitteena on turvata kalastus- ja vesiviljelytoiminnot, joilla varmistetaan pitkäaikaiset kestävät ympäristöedellytykset ja parannetaan elintarvikkeiden saatavuutta.

3. HUOMAUTUKSET NEUVOSTON KANNASTA

3.1. Yleiset huomautukset neuvoston kannasta:

Komissio yhtyy neuvoston kantaan, sillä Euroopan parlamentin ja neuvoston saavuttamassa poliittisessa kompromississa säilytetään kaikki komission alkuperäisen ehdotuksen keskeiset tekijät. Ennen kaikkea se sisältää 1) määräaikoihin sidotun oikeudellisen velvoitteen hoitaa kalakantoja kestävästi, 2) määräaikoihin sidotun oikeudellisen velvoitteen lopettaa kalojen poisheitto, 3) alueellistamisjärjestelmän, joka mahdollistaa päätöksenteon mahdollisimman lähellä sidosryhmiä. Komissio voi hyväksyä myös muut tarkistukset, mukaan lukien monivuotiset suunnitelmat, säännöt vesille pääsystä, kalakantojen elvyttämisalueiden perustamisen, kalastusmahdollisuuksien jaon, kalastuskapasiteetin hallinnoinnin, tiedonkeruun, ulkoisen ulottuvuuden, valvonnan ja täytäntöönpanon sekä kuulemiset ja neuvoa-antavien toimikuntien kokoonpanon.

3.2. Euroopan parlamentin muutokset ensimmäisessä käsittelyssä:

Euroopan parlamentti teki yli 230 tarkistusta. Tarkistuksia ehdotettiin kaikkiin komission tekemän ehdotuksen osiin. Useimmat niistä olivat laajempia kuin pelkästään jonkin artiklan yksi kohta.

Kolmikantaneuvottelujen aikana tarkasteltiin kaikkia Euroopan parlamentin ehdottamia tarkistuksia ja neuvoteltiin niistä. Tarkistuksia ei yleensä sisällytetty sellaisenaan neuvoston ensimmäisessä käsittelyssä esittämään kantaan, lukuun ottamatta seuraavia: tarkistus 116 (jäsenvaltioiden kiireelliset toimenpiteet), 118 (tahattomien saaliiden välttäminen ja minimoiminen), 137 (siirrettävien kalastusoikeuksien järjestelmä), 243 (sääntöjen noudattamista tarkasteleva asiantuntijaryhmä), 196 (valvontakustannuksiin myönnettävä rahoitusosuus), 200 (uusien neuvoa-antavien toimikuntien perustaminen). Nämä tarkistukset sisällytettiin kantaan sellaisenaan tai vain pienin muutoksin.

Useiden Euroopan parlamentin ehdottamien tarkistusten osalta neuvoston kanta on muotoiltu niin, että se sisältää (ainakin osittain tai kokonaan) tarkistusten keskeisen sisällön. Tämä koskee erityisesti 2 artiklaa (tavoitteet, tarkistukset 60, 61, 235), 3 artiklaa (hyvän hallinnon periaatteet, tarkistukset 62, 220), 6, 7 ja 8 artiklaa (yleiset säännökset säilyttämistoimenpiteistä, toimenpiteiden lajista ja kalakantojen elvyttämisalueiden perustamisesta, tarkistukset 101, 102, 103), teknisiä toimenpiteitä (tarkistukset 104, 295), 9 ja 10 artiklaa (monivuotiset suunnitelmat, tarkistukset 105, 106, 107, 108, 239), 11 artiklaa (säilyttämistoimenpiteet unionin ympäristölainsäädännön mukaisten velvoitteiden täyttämiseksi, tarkistukset 109, 111, 258), 12 artiklaa (komission toteuttamat kiireelliset toimenpiteet, tarkistus 115), 15 artiklaa (purkamisvelvoite, tarkistus 119), 16 ja 17 artiklaa (kalastusmahdollisuudet, tarkistukset 120, 227, 264, 293, 301), 20 ja 21 artiklaa (jäsenvaltioiden toteuttamat säilyttämistoimenpiteet, tarkistukset 131–136), 22–24 artiklaa (laivastokapasiteetin hallinnointi, tarkistukset 138, 241, 139, 140, 141), 25 artiklaa (kalastuksenhoidossa tarvittavat tieteelliset tiedot ja tieteellis-teknis-taloudellisen kalastuskomitean kuuleminen, tarkistukset 142–160, 285), 28–32 artiklaa (ulkosuhdepolitiikka, tarkistukset 161–176, 230), 34 artiklaa (vesiviljely, tarkistukset 178–181, 242), 35 artiklaa (yhteinen markkinajärjestely, tarkistukset 183–188), 44 artiklaa (neuvoa-antavat toimikunnat, tarkistukset 201, 202) sekä uusia 49 ja 50 artiklaa (arviointi ja komission antama vuosikertomus, tarkistukset 209, 210).

Asetuksen 18 artiklaan (alueellistaminen, tarkistukset 121–130) on neuvoston kannassa sisällytetty vain joitakin parlamentin tarkistusten osatekijöitä (parlamentti hyväksyi neuvoston vaihtoehtoisen mallin, kuten neuvoston tekstistä käy ilmi). Tarkistukset 36 artiklaan (valvonta ja täytöntöönpano, tarkistukset 189–193, 195, 225, 226) sekä 41 ja 42 artiklaan (rahoitusvälineet, tarkistukset 197, 199, 302) sisällytettiin vain osittain neuvoston kantaan.

3.3. Neuvoston ehdottamat uudet säännökset ja komission kanta niihin:

Neuvosto ei sisällyttänyt kantaansa muita uusia säännöksiä kuin Euroopan parlamentin jo ehdottamia säännöksiä (kalakantojen elvyttämisalueet, tahattomien saaliiden välttäminen, jäsenvaltioihin sovellettavat läpinäkyvyyttä koskevat perusteet kiintiöiden jaossa).

Neuvosto kuitenkin laajensi alueellistamisen soveltamisalaa niin, että alueellistamista sovelletaan monivuotisten suunnitelmien ja teknisten toimenpidekehysten lisäksi ympäristövelvoitteiden mukaisiin toimenpiteisiin, erityisten poisheittämissuunnitelmien hyväksymiseen ja muihin säilyttämistoimenpiteisiin. Komissio voi hyväksyä alueellistamismallin ja uudelleen luonnostellun alueellistamismallin laajemman soveltamisalan.

Neuvosto myös muutti komission kalastuskapasiteetin hallinnoinnista tekemää ehdotusta. Vaikka neuvosto oli parlamentin kanssa samaa mieltä siitä, että jäsenvaltioiden velvoite ottaa käyttöön siirrettävien kalastusoikeuksien järjestelmä poistettaisiin, se kuitenkin sisällytti järjestelmän kantaansa vapaaehtoisena järjestelmänä, jossa jäsenvaltioilla on mahdollisuus päättää siirrettävien oikeuksien käyttöönotosta. Neuvosto ja parlamentti ovat sopineet tästä vapaaehtoisesta järjestelmästä siten, että samaan aikaan jatketaan nykyisiä

laivastokapasiteettia koskevia toimenpiteitä sekä otetaan lisäksi käyttöön jäsenvaltioita koskeva velvoite kehittää tarpeen mukaan toimintasuunnitelmat, joilla saavutetaan tasapaino niiden laivastojen ja kalastusmahdollisuuksien välillä ajan mittaan. Komissio voi hyväksyä tämän kompromissin, sillä se voi olla tehokas laivastokapasiteetin mukauttamisessa yhdistettynä hyväksyttyyn tekstiin sisällytettyihin rahoituksellisiin ehtoihin, mitä komissio pitää oikeasuhteisena.

3.4. Kannan vahvistamisessa ensimmäisessä käsittelyssä ilmenneet ongelmat ja komission kanta niihin:

Neuvottelujen loppuvaiheessa päästiin yhteisymmärrykseen komission toimivaltuuksista antaa delegoituja säädöksiä ja täytäntöönpanosäädöksiä. Komissio voi hyväksyä nämä sovitut järjestelyt. Delegoituja säädöksiä ja täytäntöönpanosäädöksiä koskevat yksityiskohtaiset säännöt alueellistamisen puitteissa erityisesti täyttävät institutionaaliset vaatimukset ja tehostavat osaltaan politiikkaa.

Komissio haluaa kuitenkin antaa lausumia selventääkseen kantaansa, joka koskee alueellistamismallissa (18 artikla) olevia erityisiä institutionaalisia säännöksiä ja komission toimivaltuuksien rajoittamista komiteamenettelyn nojalla suhteessa 22 artiklaan (lisäys-/poistojärjestelmää koskevat täytäntöönpanosäännöt).

Samoin komissio haluaa antaa lausuman kannastaan VI osan (ulkosuhdepolitiikka) säännöksiin ja erityisesti 28 artiklan 3 kohtaan.

4. PÄÄTELMÄT

Komissio voi yhtyä neuvoston kantaan, joka on Euroopan parlamentin kanssa käytyjen neuvottelujen tulosta. Komissio haluaa kuitenkin antaa lausumia suhteessa 18 artiklan 1, 3, 7 ja 8 kohtaan, VI osaan (erityisesti 28 artiklan 3 kohtaan) ja 47 artiklan 2 kohdan toiseen osaan (suhteessa 22 artiklaan) seuraavasti:

18 artiklasta

(1 ja 3 kohdasta) Komissio korostaa, että vallan antaminen komissiolle hyväksyä jäsenvaltioiden yhteisissä suosituksissa esitettyjä toimenpiteitä täytäntöönpanosäädöksillä tai delegoiduilla säädöksillä ei voi vaikuttaa komission harkintavaltaan hyväksyä tällaisia säädöksiä.

(7 kohdasta) Niiden jäsenvaltioiden, joiden välitöntä kalastuksenhoitoetua asia koskee, valmius laatia yhteisiä suosituksia ei voi vaikuttaa komission yksinomaiseen aloiteoikeuteen tehdä ehdotuksia yhteisen kalastuspolitiikan alalla.

(8 kohdasta) SEUT-sopimuksen 2 artiklan 1 kohdan perusteella 8 kohdan ei voi tulkita antavan automaattisesti, muun unionin lainsäädännön puuttuessa, lupaa jäsenvaltioille hyväksyä oikeudellisesti velvoittavia säädöksiä aloilla, jotka kuuluvat unionin yksinomaiseen toimivaltaan. Jos komissio katsoo, että tällaiset säädökset eivät ole sopusoinnussa yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteiden kanssa, jäsenvaltioiden olisi toimittava lojaalin yhteistyön periaatteen mukaisesti, jotta voidaan poistaa mahdolliset ristiriidat unionin lainsäädännön kanssa.

VI osasta ja erityisesti 28 artiklan 3 kohdasta

Ulkosuhdepolitiikkaa koskevan VI osan säännökset eivät voi vaikuttaa SEUT-sopimuksen 218 artiklan mukaisten neuvoston päätösten tai neuvoston komissiolle antamien neuvotteluohjeiden taikka kolmansien valtioiden tahi järjestöjen kanssa SEUT-sopimuksen 218 artiklan mukaisesti tehtyjen sopimusten pätevyYTEEN.

47 artiklan 2 kohdan toisesta osasta

Komissio korostaa, että on asetuksen (EU) N:o 182/2011 (EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13) hengen ja kirjaimen vastaista vedota järjestelmällisesti 5 artiklan 4 kohdan 2 alakohdan b alakohtaan. Edellä mainittua säännöstä tulisi käyttää ainoastaan, mikäli ilmenee erityinen tarve poiketa periaatteesta, jonka mukaan komissio voi hyväksyä ehdotuksen täytäntöönpanosäädökseksi, kun lausuntoa ei ole annettu. Kun otetaan huomioon, että kyseessä on poikkeus 5 artiklan 4 kohdassa määriteltyyn yleiseen

sääntöön, 2 alakohdan b alakohtaan vetoamista ei voida pitää puhtaasti lainsäätäjän harkintavallan käyttämisenä, vaan se on tulkittava rajoittavasti ja täten perusteltava.